

gælder om for Tinget at have Tid til Overvejelse, ere udsatte til 3dje Behandling. Ærede Medlemmer, som gennemlæse Listen over Endringsforslagene paa det foreliggende Afsnit, ville jo finde, at ved mange af de allervigtigste Punkter indskrænker Udvalget sig til at sige: Man forbeholder sig sin Stilling til 3dje Behandling. Det kan være meget godt for Udvalget, men for Tinget fører det til, at det i Virkeligheden ikke faar nogen 2den Behandling af det Spørgsmaal. En Undtagelse fra denne Klage over de mange Forbehold maa jeg dog gøre. Det angaar Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Begyndelseslønnen for Provinspostbude, og for Telegrafbudenæs Bedkommende Spørgsmaalet om Alderstillaag. Jeg horte med nogen Tilfredsstillelse, at den ærede Ordfører for det foreliggende Afsnit henviste disse to Spørgsmaal til Drøftelse i Lønningsudvalget. Det glædede mig, navnlig i Betragtning af den Behandling, et Forslag forleden Dag fik. Forleden Dag forelaa der ogsaa et Spørgsmaal om en Lønningslag, det angik ganske vist ikke den højtærede Trafikminister, det angik de militære Underklasser. Der blev da gjort opmærksom paa, at det vistnok var rigtig, at det Forslag blev henvist til Lønningsudvalget, fordi man kunde antage, at det der fik en mere rationel Behandling end i Finansudvalget, men desuagtet stemte, saa vidt jeg husker, alle Finansudvalgets Medlemmer paa at faa det henvist til Finansudvalget. Nu hører jeg i Dag den højtærede Ordfører for Finansudvalget sige, at der ved den Behandling, som mange Lønningspørgsmaal faa i Finansudvalget, fremkommer en Principløshed og en Vællen, som er i højeste Grad uheldig. Jeg tror, at den ærede Ordfører i ikke ringe Grad har Ret i den Behæjelse, han saaledes retter mod det Udvalg, for hvilket han fører Ordet, og jeg beklager, at han ikke forleden Dag, da der ogsaa forelaa Lønningspørgsmaal, var opmærksom paa, at Behandlingen af den Art Lønningsager i Finansudvalget fører til en Principløshed og Vællen, som er i højeste Grad uheldig. Hvis den højtærede Ordfører forleden Dag havde været opmærksom derpaa, var det Lønningsforslag, hvortil jeg sigter, jo gaaet til Lønningsudvalget. Det glæder mig imidlertid,

at Finansudvalget dog paa disse to Punkter har erkendt, at Lønningspørgsmaal rettest bør overvejes i Lønningsudvalget og ikke i Finansudvalget, der jo skal passe paa saa mangfoldige Ting, jeg kan sige paa alle mulige Ting. Jeg vil haabe, at man, naar man kommer til Spørgsmaalet om disse to Klasser af Lønninger, baade Postbude og Telegrafbude, ogsaa vil komme til en Overvejelse af Spørgsmaalet om en Alderdomsforørgelse af disse to Klasser, thi det, der er Tale om her for Telegrafbudene, er Alderstillaag, det er ikke Alderdomsunderstøttelse. I de Udtalelser, som den højtærede Ordfører fremkom med, tror jeg dog, at turde se nogen Sympati for at støtte disse smaatlønnede Klasser, og jeg vil haabe, at den samme Sympati ogsaa vil være til Stede hos det højtærede Finansudvalg, hvis der, som jeg ganske sikkert tror, bliver rejst Spørgsmaal om at skaffe disse Funktionærer Alderdomsunderstøttelse, for en væsentlig Del ved Statens Medvirkning.

Af de øvrige Enkeltheder paa det foreliggende Afsnit, skal jeg ellers kun nævne et Par, og jeg vil da for det første tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Skrivelse fra Ministeriet for offentlige Arbejder. Den findes i Betænkningen Sp. 163—66 og angaar Kontorlønningerne under Generaldirektoratet og specielt Lønningen for Skrivere. Det er en Skrivelse, der er god at faa Forstand af i en Henseende. Der er ikke noget Omraade, hvor Staten træder frem i den Grad som Arbejdsgiver som netop under Ministeriet for offentlige Arbejder. Vi have nylig hørt, at Udsifterne under Jernbænevæsenet, om jeg ikke husker fejl, ere mellem 15 og 16 Millioner og ikke faa af disse Millioner udgives i Form af Lønninger. Altsaa under dette Ministerium optræder Staten i meget stor Udstrækning som Arbejdsgiver, og det har derfor ikke ringe almen Interesse ikke blot for dette særlige Ministerium, men ogsaa for Arbejdsforholdene i det hele taget, at iagttage, hvorledes Staten stiller sig som Arbejdsgiver. I saa Henseende er den foreliggende Skrivelse, til hvilken jeg henviser, særdeles lærerig. Man vil der finde, at det allerhøjeste en Skriver kan drive det til, endog saa efter en Tjenestetid af ca. 20 Aar, er 75 Kr. om Aarseden, altsaa 900 Kr. om Aaret. Det maa imid-